

Dopisi.

Iz Št. Jurija na Taboru. (Zlata poroka.)
 Redek je zakonski par, kateremu bi bilo odločeno celih 50 let skupaj preživeti in po tem preteku obhajati veselo „zlato poroko“. Tako redko poroko obhajala sta v naši farni cerkvi na sv. Lukeža dan zakonska, kmet Gašper Rožanc, po domače „Bokal“ in njegova žena Marjeta. — Že nekaj dni poprej se je o tej zlatej poroki govorilo, že zavoljo tega, ker je bila, kolikor jaz vem, prva, ki se je v naši fari obhajala. Posebno slovesna in imenitna je bila pa ta poroka še zavoljo tega, ker je ta srečni par poročal sivi 81letni „zlatomašnik“, ki že čez 7 let to častno ime nosi, namreč domači preč. g. župnik Franc Globočnik, kn. šk. duh. svet. in odlik. z zlatim križcem s krono, oni so, kakor je „Slov. Gosp.“ že poročal — razun preč. g. kan. Glaserja — najstarejši duhovnik naše lavant. škofije. Že na vse zgódej omenjenega dne je močno streljanje daleč okrog naznanjalo, da se tukaj nekaj posebnega godi. Ob 8. uri zjutraj se je cerkev napolnila domačega ljudstva. Pred altarjem si videl ženina in nevesto opravljena, kakor pred 50. leti. Ženin je imel v roki palico s križem na vrhu in nevesta dragoceno „avbo“, kakoršnje so prejšnje čase bile v navadi. Gospod zlatomašnik stopijo pred altar tudi z lepo palico v roki, ki je na vrhu imela tudi bliščeč križ in je bila s krasnim vencem okinčana. Ginljivo je bilo videti sivčke pred altarjem pri poroki, kjer se navadno le mladi nadepolni ljudje vidijo. Nagovor, ki so ga zlatomašnik zlatima poročencema naredili, je gotovo vsacega navzočega do srca ginil; videl si lahko obilne solze, ki so navzočim po licih rosile. Kakor lep venec obdajale so srečni „zlata par“ cvetoče družice in obilo sorodnikov, prijateljev in svatov. Tudi cerkev je bila primerno okinčana; marljivi mežnar je pred cerkvo postavil lepe smreke, iz katerih si videl dolge zastave vihrti in nad cerkvenimi vrati v polokrogu je bil napis „Čast, blagor zlatoporočenima!“ Gospod župnik so v svojem nagovoru spominjali zlatoporočenca na neštevilne nadloge in težave, katere sta morala prestati in tudi na marsikatero vesele dneve, ki sta jih okoli svojih pridnih (6) otrok preživela, pa so ju tudi opominjali, zanaprej vdano in voljno vse prestati in na Boga zaupati. Res krasen je bil ta nagovor. Po maši se je tudi zahvalna pesem pela. Pri gostovanju, ki se je po poroki vršila, omeniti nam je napitnice domačega župana g. Valent. Južna, ki je zlatoporočenima v imenu občine želel prav lepo srečo. Ta zlata poroka gotovo ostane vsakemu navzočemu v lepem spominu. Moje vošilo zlatoporočenima naj bo: Bog vaju ohrani zdrava in srečna še mnogo let! —č.

Iz Brežic. (Zakotni pisar in njegovi uspehi.) Hugon Petz, rojen iz Kranja, pritom je pred tremi leti v naše mestice in pokojni notar g. Sirk ga je vsprejel zasebnim uradnikom. Mala pa poštena službica ni ugajala lahkomišljenemu značaju, tako da je moral sedajni breški notar odstraniti nesposobnega uradnika iz svoje pisarne. Od tega časa poprime se Petz zakotne pisarije, lovi in hujska nespametne kmete, ter nadleguje sodnijske in politične oblasti in privatne osebe; od tukajšnje sodnije bil je zbog tega kaznovan z zaporom. Ni namen tem vrsticam opisati životopisa človečeta brez vsake občne važnosti; njegovo delovanje zaključilo se je 15. p. m. pred c. kr. okrožno sodnijo v Celji. Tukajšnji odvetnik g. dr. G. Srebre primoran je bil tožiti nesramnega pisuna pred kaznijsko sodnijo; c. kr. Breška sodnja obsodila je Petza tedaj že poprej radi žaljenja časti na 6 tednov zapora, c. kr. okrožna sodnja v Celji pa po 15. p. m. dokončane obravnavi radi zločinstva obrekovanja na eno leto težke ječe. Anton Koprivc, kmet iz Pišec, kojega je Petz v svojo zanjko vlovil, dobil je zaradi istega zločinstva 5 mesecev težke ječe. Politične oblasti so Petza izgnale iz Brežkega mesta, ali on je pritožbe vlagal do najvišje inštanace seveda brezvspešno, konečno jo je moral pobrisati iz Brežic. Žalostno je to, da še vedno naše ubogo a nepodučeno ljudstvo takim pijavkam težko zaslužene krajcarje privošči!

Iz sv. Jakoba v Slov. goricah. (Pogreb.)
 Med tem, ko je bela suknja pokrila našo zemljo, in se je zunanje delo večidel končalo, da bi se ljudje od truda malo počivali — med tem smo žalujoči otroci zgubili našega skrbnega očeta Franca Lorberja. Bili so nam vsem otrokom, vsakemu malo posestvo priskrbeli; njihovo poglavitno delo je bilo vinoreja, in vino so v redu držali. Iz njega so si svoje dni nekateri goldinarček znali pridobiti. So si pa ga sami radi semtertje kupico privoščili in z njim drugim postregli. Tako so se tudi pretečeni teden 2. dec. s svojo ženo zdravi v klet podali na kupico vina, toda še pol kupice ga niso izpili. Mrtvoud jih je zadel ter so se na tla zgrudili. V krilu svoje ljube žene, s katero sta blizo 42 let lepo krščansko skupej živela, zdihnili so svojo dušo v 66. letu. Da so rajnega vsi farani, kakor tudi daleč okoli čislali in radi imeli, pokazal je spreved. Če ravno je bilo neugodno, snežno vreme, vendar se je lepo število ljudi zbralo ter so rajnega eno uro daleč na pokopališče k zadnjemu počitku spremljali. Oni so se toliko trudili do zadnje ure, da bi svojim otrokom nekaj prihranili, naj bi ložej živeli, zato želimo jim vsi nebeško krono, da bi se od svojega truda lahko spočili. Bodi jim zemlja toraj prav lahka! Žalujoči otroci,

Iz Marenberga. (Žandarji.) Marenberški žandarji s svojim vodjem Dornikom so dve tožbi izgubili. Prvo zavoljo psa, ki je imel v nečem nemškem listu krivo ime „nemškutar“, ker se je zopet lajati predrznil na gospode žandarje, ki so z bajoneti proti njemu prišli, tega pa občutljiva stvar pretrpeti ne more. — Akoravno je gospodar psa obljubil, da ga bo ali odstranil ali odvadil, vložil je vendar žandarski vodja pismeno tožbo, toda pri sodnji v Marenbergu je bil zatoženec nekriv spoznan. Drugo tožbo pa so izgubili zoper gosp. Aleša Gregla, srenj. predstojnika na Remšniku. Ob priložnosti sejma na Remšniku so žandarji srenjsko pisarno zaprli in 50 stopinj pred njo „živinske potne liste“ terjali. Vsak, kateri ni imel lista s seboj, je bil tožen. G. Aleš Gregl je na to rekel: „Ker so se kmeti hudovali zaradi pretirane tirjatve od strani žandarjev, za to pač nimam druga kot sitnobe“, in zavoljo teh besed bi moral pol leta v ječo, ker so ga tožili po § 312 na „žaljenje straže“. Gospod Aleš Gregl pa je bil pri sodnji v Marenbergu nekriv spoznan, enako tudi pri okrožni sodnji v Celju dne 25. novembra. Žandarji so celo poročali sodnji, da bi baje rekel sr. predstojnik, da živinskega potnega lista ni treba imeti, toda le nasprotno je bilo. Sr. predstojnik je velel pod lipo oznaniti, da mora vsaki, kateri živino prižene živinski potni list imeti. To so žalostni prigodki in že nestrpljivi.

Od sv. Lovrenca pri kor. železnici. (Neskrbni mesar.) Vsem mesarjem je ukazano da morajo dati vsako živinče, katero mislijo zaklati, poprej pregledati, če je zdravo. To je gotovo pametno in se je zato ukazalo, ker bi drugače brezvestni, nepošteni in ničvredni mesarji klali tudi bolano, morebiti že na pol cerknjeno živino in bi potem lahko zboleli še ljudje, ki bi tako meso uživali. Prav ostro je toraj vsakemu mesarju zapovedano, da se mora natančno po tej naredbi ravnati. Kdor bi pa tega vendarle ne storil, tistemu se zgodi tako, kakor se je zgodilo tukajšnjemu mesarju in krčmarju Baumgartner-ju. On že dalj časa živine, katero je klal, ni dal pregledati. Pred kratkim pa so prišli tej nerednosti na sled, in nasledek je bil, da se mu je v pričo L. občinskega svetovalca R. Millemoth-a vse meso v mesnici tehtalo in potem prepovedalo ga prodavati. Mesarica pa se mu je zaprla in vsa stvar naznanila višji gosposki. Ona ima vse te reči razsoditi in tudi kazni odmeriti.

Iz Braslovč. (Srenj. žandarji pozor!) Ker s tekom tega leta preteče, triletna doba sedanega občinskega odbora, pripravljajo se tukaj te vse na prihodnje volitve. Stranka, ki je pri zadnjih volitvah propadla, gotovo ne bode na novo poskusila svoje sreče. Vsekako pa mora narodna stranka dobro pripravljena biti, da se

ne bode zopet nekim ljudem, ki se pri volitvah narodnjake hlinijo, kje posrečilo v občinski zastop se vtihotapiti. Od kraja bili so vsi navdušeni Slovenci, kakor hitro so se jim pa se-deži v občinskem odboru ogreli, začeli so narodno kožo slačiti ter pravo kazati. Ne le, da ti „narodnjaki“ k novo ustanovljeni podružnici sv. Cirila in Metoda niso pristopili, še celo nasprotovali so ji in društvenike napadali. Tako je eden teh gospodov uda podružnice napal: „Sedaj si se mej otrobe zmešal, varuj se, da te svinje ne pojedó!“ Res lep način napadanja, vreden omikanosti teh „gospodov“. — Tudi v verskem oziru bi se dalo o teh ljudeh več povedati, posebno o Darwinovi teoriji glavarja te stranke gosp. „Feuerwehrhauptmanna“. — Narodnjaki! glejte toraj pazno, da se taki in enaki ljudje odstranijo ter pravi in pošteni slovenski možje izvolijo. Pozor tedaj volilci!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Kakor lani, tako pride tudi letos cesarjevič Rudolf s prevz. soprogo hitro po Božiču doli v Opatijo pri Reki ter ostane, kakor se pravi, ondi delj časa. — Da si je v vsakem dež. zboru nekaj mož, ki bi radi mahnili po vladi ali pa po poslancih, ki niso njih mnenja, vendar pa še doslej ni čuti, da je kje kater že svojo jezo izbruhnil. Bati pa se je tega v Pragi, v Inomostu in več manj tudi v Gradcu. V Pragi dobé v posvetovanje novo šolsko postavo, a ta ni po volji Nemcem. v Inomostu skleniti jim bode istotako novo šolsko postavo, toda le-ta bode liberalcem v oči in v Gradcu — no tu ne manjka netila. Možje, kakor dr. Ausserer, „ta obče spoštovani poslanec“ za Maribor in tov., in drugi niso izbirljivi, kedar jim gre za to, da dajo konservativnim Nemcem ali nam Slovencem kako žarko. Ali, kakor smo rekli, doslej še je povsodi mir. — Sedaj se pripoveduje za resnico, da dobé na Koroškem Nemca za škofa, tak pa postane dr. Jos. Kahn, korar v Gradcu. Rojen je sicer na Koroškem, toda slovenski ne zna. Ubogi Slovenci! — V Celovcu so doslej dobro pa ceno kavo pili, sedaj so pa kavarne staknile, da jim hodi premalo dobička in bodo za to vse višjo ceno naredile. — Pri Ljubljani imajo od novega leta naprej „mlekarsko zadrugo“, ona hoče v mesto pošiljati le dobro blago in s tem postaviti jez pačenju mleka. Tudi drugam v Opatijo in v Pulj ga bodo pošiljali. — Poleg „Kranjske hranilnice“ dobi Ljubljana sedaj še mestno hranilnico, prya je bogata ali v rokah nemčurjev je in kljubuje rada Slovencem. — Kolere ni pri usmiljenih bratih v Gorici, bolenika, ki sta imela podobno bolezen, sta že zdrava, vendar pa so prostore, ki so bili preveč polni bolenikov, nekoliko izpraznili. Nekaj